

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“
(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

Prosinec 2008

Velice srdečně zdravím všechny bratry a sestry ve všech národech a národnostech v drahém a svatém jménu našeho milovaného Pána a Spasitele Ježíše Krista slovem z Ef.1:4-14:

„Jako vyvolil nás v něm před ustanovením světa, abychom byli svatí a neposkvrnění před obličejem jeho v lásce, předzřídív nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista pro sebe, podle dobře libé vůle své ... V němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství jeho milosti ... kterou rozhojnil k nám ve vši moudrosti a opatrnosti, oznámiv nám tajemství vůle své podle libosti své, kterou předuložil byl sám v sobě, aby v dokonání plnosti času v jedno shromáždil všecko v Kristu, buď nebeské věci, buď zemské. V kterém i k losu připuštění jsme, předzříceni byvše, podle předuložení toho, který všecko působí podle rady vůle své ...“

To, co zde Pavel vyjádřil, vystihuje jádro Božích spásných dějin. Všichni Boží synové a dcery jsou určeni již od věčnosti, aby viděli Boží slávu.

V tomto pojednání bych chtěl zdůraznit, že církev Ježíše Krista je vyvolávána ze všech národů. Abrahamem začíná úvod do spásných dějin, které byly vytyčeny na základě zaslíbení. Ke každému tématu budeme jako vždycky citovat vícero biblických míst, aby všechno bylo biblicky uspořádáno a zdůvodněno. Ohledně vyvolení Bůh, ten Pán již tehdy řekl:

„Požehnám také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečiti budu; ano požehnány budou v tobě všecky čeledi země.“ (1.Moj.12:3).

„A učiním smlouvu svou mezi sebou a tebou a rozmnožím tě náramně velmi. Padl pak Abram na tvář svou; i mluvil Bůh s ním, řka: Já jsem, aj, smlouva má s tebou, a budeš otcem národů mnohých.“ (1.Moj.17:2-4).

„A řekl Pán: Zdali já zatajím před Abrahamem, což dělati budu? Poněvadž Abraham jistotně bude v národ veliký a silný, a požehnání budou v něm všichni národové země. Nebo znám jej; protož přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Pánovy, a činili spravedlnost

a soud, až by naplnil Pán Abrahamovi, což mu zaslíbil. “ (1.Moj.18:17-19). V každém z těchto veršů se již proroctví zaměřuje na Krista, Abrahamovo Semeno (Mat.1:1; Gal.3:16), a na všechny, kteří Kristu patří (Gal.3:29).

Letničního dne se skutečně sešli lidé ze sedmnácti různých národů (Sk.2:1-12), aby si vyslechli první kázání. V druhém kázání Petr řekl: „*Vy jste synové proroků a synové smlouvy, kterouž učinil Bůh s otci našimi, řka k Abrahamovi: V semeni tvém požehnány budou všechny čeledi země.*“ (Sk.3:25).

Apoštol Pavel to potvrzuje: „*A protož z víry jde dědictví, aby šlo podle milosti, proto aby pevně bylo zaslíbení všemu semeni, netoliko tomu, které z Zákona jest, ale i tomu, jenž jest z víry Abrahamovy, který jest otec všech nás, (Jako psáno jest: Otcem mnohých národů postavil jsem tebe,) před obličejem Boha, jemuž uvěřil, který obživuje mrtvé a povolává i těch věcí, jichž není, jako by byly.*“ (Řím.4:16-17).

Také v Gal.3:8 o tomto důležitém tématu Pavel pojednává: „*Předzvěděvši pak Písmo, že z víry ospravedlňuje pohany Bůh, předpovědělo Abrahamovi: Že v tobě budou požehnáni všichni národové.*“

Ještě než Bůh skrze Abrahama, Izáka a Jákoba vyvolil všech dvanáct kmenů Izraele jako národ, kterému zaslíbil přirozenou zemi a dal jim ji, nacházíme již zaslíbení pro vyvolanou církev ze všech národů, která je určena být v novém Jeruzalémě. Pro Izrael Bůh vyvolil pozemský Jeruzalém a horu Sion (Iz.24:23). Obě božská zaslíbení jsou provždy neměnná.

„*Nebo kterěz předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby tak on byl prvorozený mezi mnohými bratřími. Kterěz pak předzřídil, těch i povolal, a kterýchž povolal, ty i ospravedlnil, a kterěz ospravedlnil, ty i oslavil.*“ (Řím.8:29-30).

Apoštol Jakub spásný Boží plán s církví představil nejprve takto: „*Šimon ted' vypravoval, kterak Bůh nejprve popatřil na pohany, aby z nich přijal lid jménu svému.*“ A potom ohledně Izraele: „*A s tím se srovnávají i řeči prorocké, jakož psáno jest: Potom se navrátím, a vzdělám zase stánek Davidův, kterýž byl klesl, a zbořeniny jeho zase vzdělám, a vyzdvihnu jej ...*“ (Sk.15:14-17).

O tomto tématu mluví Pavel ještě jednou: „*Neboť nechci, bratří, abyste nevěděli tohoto tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudří,) že zatvrdilost tato zčástky přihodila se Izraeli, dokud by nevešla plnost pohanů.* A tak všechen Izrael spasen bude, jakož psáno jest: *Přijde z Siona vysvoboditel a odvrátí bezbožnosti od Jákoba. A tato bude smlouva má s nimi, když shladím hříchy jejich.*“ (Řím.11:25-27).

Izraelskou zemi Bůh označuje jako Své vlastnictví (Joel.3:2), izraelský lid jako Svůj lid, jako Svého prvorozeného syna (2.Moj.4:22-23). Od 19. století se Židé vraceli do své původní vlasti, jak to Bůh zaslíbil: „*Nebo slituje se Pán nad Jákobem, a vyvolí zase Izraele, a dá jim odpočinití v zemi jejich ...*“ (Iz.14:1).

„*Živ jest Pán, kterýž vyvedl a kterýž sprovodil símě domu Izraelského z země půlnoční i ze všech zemí, do nichž jsem byl je rozehnal, když se osadí v zemi své.*“ (Jer.23:8).

Následující úryvky z nedávné minulosti jsou pro Izrael významné:

1. Rok 1917 – 1922 V Balfourském prohlášení z 2. listopadu 1917 je Židům zajištěno domovské místo v Palestině.

2. Rok 1922 – 1948 Britská vláda spravuje tu část Palestiny, která se tehdy ještě nazývala Transjordánsko.

3. Rok 1948 – 1967 14. května 1948 vyhlásil David Ben Gurion založení státu Izrael, 15. května 1948 skončil britský mandát.

4. Rok 1968 – až dodnes Po šestidenní válce v červnu 1967 byla oblast nově rozdělena. Co z Izraele zbude, jestliže bude ještě dále dělen?

Současně probíhají na všech úrovních jednání o budoucnosti Izraele a o statusu Jeruzaléma. Podle základní smlouvy z 30. prosince 1993, kterou mám k dispozici a která obsahuje 15 článků s tehdy platnými vysvětlivkami, vedla koncem května 2008 devítičlenná delegace Izraele jednání s rovněž devíti zástupci Vatikánu.

Souběžně s vyvoláváním a shromažďováním přirozeného Božího lidu do přirozené země zaslíbení, probíhá vyvolávání a shromažďování všech, kteří patří k církvi Ježíše Krista, ze všeho lidu, jazyků a národností, do Slova zaslíbení. Bůh má plán s Izraelem a plán s církví. Nyní na konci času milosti, byla těm, které Bůh označil jako »Abrahamovo semeno« darována víra v Boží zvěst: „*Aby na pohany požehnání Abrahamovo přišlo v Kristu Ježíši a aby chom zaslíbení Ducha svatého přijali skrze víru.*“ (Gal.3:14). Jenom oni slyší to volání: „*... A protož vyjděte z prostředku jejich a oddělte se ...*“ (2.Kor.6:14-18). Z církve se potom zrodí Nevěsta Beránka – to je ten zástup přemožitelů, to jsou ty moudré panny, které jsou naplněny Duchem Svatým, vedeny Duchem Svatým a jsou zapečetěny ke dni spasení svého těla (Ef.1:13).

Z dvanácti kmenů Izraele vyvolá Bůh nejprve těch 144.000 (Zj.7), kteří pak budou shromážděni na hoře Sionu (Zj.14), dříve než On se zjeví celému Izraeli a v Jeruzalémě na hoře Sionu (Zj.11:15 aj.) se podle zaslíbení ujme panování nad celou Zemí.

Biblická zvěst konečného času Slovo Boží zůstává na věky

Od nynějška bych již nechtěl užívat tak často používaný pojem „zvěst konečného času“, nýbrž označení „biblická zvěst konečného času“, abych zdůraznil, že tato zvěst je založena výhradně na Božím Slově. To by se mělo neustále zdůrazňovat: Jen když Bůh dal zaslíbení ve Svém Slově, potom bdí nad tím, aby to zaslíbení naplnil v pravý čas. Tak se při prvním příchodu Krista naplnilo více než sto zaslíbení; v posledních 24 hodinách až do ukřížování se jich naplnilo přesně 24. Sedmnáct z nich bratr Branham uvedl v kázání „Časové události“ z 6. prosince 1965.

Měli bychom vážně přemýšlet o následujícím: Protože učenci, kteří studovali Písmo, biblická proroctví svévolně vykládali a odvedli lid od skutečného významu a naplnění, nepoznali jako národ den svého nejmilostivějšího Božího navštívení (Luk.7:29; Luk.19:41-44). Vlastní výklady jsou svodem Satana a vytvořily, nejprve pro Izrael a nyní pro církve, velkou překážku mezi Bohem a lidmi, která brání lidem, poznat naplnění biblického proroctví.

Apoštol Pavel to, co se tehdy stalo, shrnul takto: „*Vydal jsem zajisté vám nejprve to, což jsem i vzal, že Kristus umřel za hříchy naše podle Písem, a že jest pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne podle Písem.*“ (1.Kor.15:3-4).

Všechno, čemu věříme a učíme, musí být v Písmu zaslíbeno a dosvědčeno. Rozsudku Slova se musí podříditi každý, především sloužící bratři. Nestačí odvolávat se na bratra Branhama a jeho výroky, a Písmo Svaté přitom nechat bez povšimnutí, neboť je zcela nemožné oddělovat zvěst konečného času od Bible. Kdo to přesto činí, stojí pod kletbou, protože zvěstuje jiné evangelium (Gal.1) a jiného Ježíše, pod inspirací cizího ducha (2.Kor.11:1-4).

Když se vzkříšený Pán zjevil Svým učedníkům a těm, kteří byli s nimi, zdůraznil, co je psáno: „*Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli Písmům. A řekl jim: Že tak psáno jest a tak musil Kristus trpěti, a třetího dne z mrtvých vstáti...*“ (Luk.24:44-45).

Toto je jedno z nejdůležitějších míst, které svědčí, že Pán otevřel porozumění pro Písmo jen těm, kteří byli připraveni vyslechnout, co Bůh v něm řekl. Dnes je to také tak. Jen těm, kdo věří tomu, co Písmo říká a co Písmo učí, tomu otvírá vzkříšený Pán také porozumění pro naplnění všeho toho, co zaslíbil. To se také vztahuje na službu bratra Branhama, jako se to vztahovalo i na službu Jana Křtitele. Všichni vědí, že Jan Křtitel byl zaslí-

bený prorok a předchůdce, jak je psáno v Iz.40:3 a v Mal.3:1. To náš Pán potvrdil v Mat.11:7-15. Též evangelista Marek to učinil v kapitole 1:1-3. Službu Jana Křtitele tedy nalézáme biblicky zařazenou přímo na počátku Nového Zákona.

Co předpovídá Písmo pro poslední časový úsek církve, v kterém žijeme? Co se má stát nyní, na konci dne spásy (2.Kor.6:2; Iz.49:6-8), než nastane ten strašlivý den Páně (2.Petr.3:10 aj.)? Musíme mít stále na zřeteli, že Bůh vždy plní jen Svá zaslíbení, ale ne naše přání a představy. ON sám v Mal.4:5 předpověděl, že dříve než přijde den Páně, pošle proroka Eliáše. Také Pán Ježíš v Mat.17:11 potvrdil: „*A Ježíš odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prve a napraví všechny věci.*“ Totéž máme u Mar.9:12: „*On pak odpovéděv, řekl jim: Eliáš přijde nejprve, napraví všechny věci.*“ Tím Pán sám odkázal na zvláštní, ještě nenaplněné proctví z Mal.4:5-6, ale také zmínil již tu vykonanou službu Jana Křtitele (Mat.17:12-13) v porovnání s Eliášem (Mar.9:13). Je to prostě dokonalé!

Nyní se jedná o biblickou zvěst konečného času, se kterou byl poslán bratr Branham jako zaslíbený prorok, totiž aby v církvi bylo zase všechno navraceno do původního stavu a srdce dětí Božích se vrátila k víře a učení otců na počátku (Sk.3:17-21).

I nyní Bůh plní zaslíbení, která dal pro tento čas, neboť je přece psáno: „*(Nebo kolikzkoli jest zaslíbení Božích, v něm jsou: Jest, a v něm také jest Amen,) k slávě Bohu skrze nás.*“ (2.Kor.1:20).

O Letnicích Petr dovozoval, že vylití Ducha Svatého bylo naplněním toho, co Bůh zaslíbil skrze proroka Joele, a pak pokračoval: „*Vám jest zajisté zaslíbení stalo se a synům vašim, i všem, kteříž daleko jsou, kterých povolal by Pán Bůh náš*“ (Sk.2:39).

Zaslíbený příchod Ježíše Krista (Jan.14:1-3) je blízko přede dveřmi, ale před příchodem Ženicha se musí v Nevěstě naplnit zaslíbení, která dal ve Svém Slově. Navždy platí: Děti zaslíbení (Řím.9:8, Gal.4:28) věří slovu zaslíbení (Řím.4:18-25) a obdrží Ducha zaslíbení (Ef.1:13). Podle Žid.11:9 Abraham spolu s Izákem a Jákobem, spoludědici téhož zaslíbení, sídlil v zaslíbené zemi jako cizinec. Za časů Jozuových byla pak ta území zaslíbené země přidělena všem kmenům. Naplnění zaslíbení znamená uskutečnění toho, co Bůh zaslíbil. Potom to již není žádná teorie, ale realita.

Špatně pochopené výroky bratra Branhama

„*Neboť ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sami pak o sobě pravíme, že jsme služebníci vaši pro Ježíše*“ (2.Kor.4:5).

Výpověď apoštolů je jasná, a ani my nezvěstujeme sebe sama ani jiného proroka. Ve světle zjeveného Slova zvěstujeme Krista Ježíše jako Pána a Spasitele.

Jako ti „učenci Písma“ v židovstvu, tak i pohanští otcové náboženských společenství špatně porozuměli biblickým místům, špatně je zařadili a dali jim vlastní výklad, takže v dnešním tzv. „křesťanství“ již nic nesouhlasí s původním učením a praxí původní církve. To jsem ve svých publikacích již podrobně popsal.

Obzvláště tragická je ale skutečnost, že k témuž došlo i mezi těmi, kteří se hlásí ke „zvěsti konečného času“. Bůh v našem čase poslal muže, který po téměř 2000 letech zvěstoval celou, všeobsahující Boží radu. Stejným měřítkem, kterým měříme všem kostelům a svobodným kostelům, musí být i nám samým ve zvěsti měřeno.

Jestliže je v jednom městě více skupin, které se všechny odvolávají na Branham a jeho výroky, ale při tom jsou navzájem mezi sebou znesvářené a jdou různými směry, pak musí být každému jasné, že něco nesouhlasí. Pavel vždycky psal jen jednomu lokálnímu sboru. I těch sedm dopisů bylo vždy adresováno nejprve jednomu lokálnímu sboru.

Petr již tehdy poukázal na to, že ve Svatém Písmu a v Pavlových dopisech je ledacos obtížně srozumitelné (2.Petr.3), co ti nevědomí a neupevnění překrucují k vlastní záhubě (v.16).

Totéž se vztahuje na zvěstování bratra Branhama. Ten ale zcela jasně zdůraznil, co se Slovem Božím nesmíme dělat, a totéž platí pro jeho kázání: **Nesmí se špatně vykládat, falešně zařazovat a vytrhovat ze souvislosti.**

Tedy nestačí, že se někdo odvolává jen na citáty. To je ospravedlnitelné až tehdy, jestliže si k tomu přibere Písmo Svaté a může je k nim přiřadit, a to ne jen jedno místo, ale všechna místa, která pojednávají o stejném tématu. Co se ale děje, když bratři již vůbec nekáží z Bible, nýbrž už jen předčítají z kázání bratra Branhama a k tomu přidávají svůj komentář?

I když bratr Branham ne vždy všechno jasně formuloval a zařadil, přesto nikdo nemůže bloudit, jestliže najde orientaci ve Slově. Obzvláště o příchodu Ježíše Krista panuje mnoho teorií. Když Písmo hovoří o „zjevení Páně“ (epifanie) nebo o Jeho „příchodu“ (parusie), je prostě nutné číst vždy, v jaké souvislosti se ta událost odehrává.

Již v první generaci ti opravdově věřící čekali na příchod Pána Ježíše. Pavel píše: „*On pak Bůh pokoje posvětití vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští (v něm. př. Bible: návratu) Pána našeho Jezukrista zachováno budíž.*“ (1.Tes.5:23).

Napsal také: „*Aj, tajemství vám pravím: Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměněni budeme ...*“ Potom následuje něco mimořádně důležitého, totiž, že se nejedná o nějaký proces, který se táhne týdny, měsíce nebo roky, nýbrž o událost, která nastane v jediném okamžiku, když náš Pán přijde: „*... hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu, neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměněni budeme. Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost. A když porušitelné toto tělo obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost ...*“ (1.Kor.15:35-58). Amen!

K tomu patří slova našeho Pána: „*Den a hodinu nikdo nezná.*“ „*Nebo jakož blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, tak bude i příchod Syna člověka.*“ (Mat.24:27). Amen!

Kdo tvrdí, že Beránek Boží trůn milosti opustil a Pán sestupuje od otevření pečeti v březnu 1963 dolů, ztratil duchovní orientaci. Beránek vzal knihu z ruky Toho, který sedí na trůnu, aby otevřel sedm pečeti (Zj.5) – ale ne proto, aby ukončil čas milosti!

Když bratr Branham například v kázání „Vytržení“ použil Mat.25; 1.Tes.4; ano, dokonce Jan.11, musíme v Bibli přesně číst, kam musí být zařazena zvěst a volání k probuzení pro všechny nyní žijící, totiž k Mat.25, a kam náleží to prikazující volání při Jeho příchodu, totiž k 1.Tes.4 a 1. Kor.15:35-58. Zdá se, že bratr Branham „zvěst“ přiřadil nejprve tomu prikazujícímu volání k 1.Tes.4, ale byl pak Duchem Božím veden k Mat.25 a řekl: „**ON předurčil, že tyto věci přijdou, proto je musí poslat. Jako první, kdýž On se připraví sestoupit z nebe, zazní volání. Co je to? Je to zvěst, aby lidé byli vyvedeni ven. Nejprve zazní zvěst: »Je čas vyčistit lampy. Vstaňte a dejte do pořádku své lampy.«**“ (Mat.25). Potom se bratr Branham opět vrací k 1.Tes.4 a to prikazující volání s ohledem na zesnulé v Kristu přirovnává ke vzkříšení Lazara, které je popsáno v Jan.11:38-44.

V Mat.25 se jedná jen o ty žijící; o žádné mrtvé, o žádné vzkříšení, nýbrž o moudré a bláznivé panny, které se vydaly na cestu, aby se potkaly s Ženichem. A proto je psáno o »volání, křiku o půlnoci«: „*Aj, Ženich přichází, vyjděte mu vstříc!*“ To je zvěst té hodiny – poslední volání, kterým má být Nevěsta připravena pro příchod Ženicha.

V 1.Tes.4 od 13. verše se jedná nejprve o zesnulé v Kristu, kteří budou probuzeni nejdříve. A potom Pavel s důrazem adresoval Slovo Páně nám v tomto čase: „*... my, kteříž živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteříž zesnuli ...*“ Proč ne? Protože se to stane ve stejný den, ve stejném čase: potom přijde Pán sám, ne nějaká zvěst. ON přichází s prikazujícím voláním a mrtví v Kristu povstanou nejprve: „*Amen, amen pravím*

vám: *Že přijde hodina, a nyní jest, kdyžto mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteříž uslyší, živi budou.*“ (Jan.5:25). Potom ti v Kristu žijící budou proměněni, a společně budeme vzati vzhůru na oblaku a s Pánem se setkáme v povětrí. Co se dá tady vykládat? Je možné tomuto jasnému popisu špatně porozumět? Ne, to absolutně nejde! Amen!

Kdo vidí rozdíl mezi zjevením a příchodem, ať si všimne, že oba pojmy jsou použity také pro stejnou událost. V 2.Tim.4 užil Pavel ještě třetí pojem, protože existují rozličné příchody. Skutečně zmiňuje oboje. Totiž zaprvé zjevení Pána ve spojení s Jeho příchodem a potom také kralování, kterého se při nastolení mírového tisíciletí ujme: „... při svém zjevení a kralování.“ V 2.Tim.4:8 se apoštol na den příchodu Ježíše Krista vrací a píše o koruně spravedlnosti: „... kerouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všem těm, kteříž milují příští jeho (zjevení – v něm. př. Bible).“

Pavel nechtěl se zvěstováním stanout před Pánem jenom sám, on napomínal svého spolupracovníka Timotea: „Abys ostríhal přikázání tohoto, chovaje se bez poskvrny a bez úhony, až do zjevení se Pána našeho Ježíše Krista ...“ (1.Tim.6:14). Toto slovo je adresováno také všem bratřím, kteří nyní, před zjevením našeho Pána, zvěstují biblickou zvěst konečného času a rozdávají duchovní pokrm ve správném čase (Mat.24:45-47).

Vždyť je to nesmírný rozdíl mezi zjevením Pána v nadpřirozeném oblaku 28. února 1963 před otevřením pečeti a tělesným příchodem Pána. Ve shromážděních to světlo, ten ohnivý sloup, sestoupilo pokaždé, když se bratr Branham modlil za nemocné. Nadpřirozená Boží přítomnost náležela k jeho mimořádné službě. Tělesné zjevení Pána se ale, při Jeho příchodu stane skutečností (Sk.1:11).

Následující biblická místa rovněž mluví o stejné události:

„Tak i Kristus jednou jest obětován, k shlazení mnohých lidí hříchů; podruhé pak bez hřichu ukáže se těm, kteří ho čekají k spasení.“ (Žid.9:28).

„Kterážto moci Boží ostríhání býváme skrze víru k spasení, kteráž hoto-
vo jest, aby zjeveno bylo v času posledním.“ (1.Petr.1:5-7).

„A nyní, synáčekové, zůstávejte v něm, abychom, když by se ukázal, smělé doufání měli, a nebyli zahanbeni od něho v čas příchodu jeho.“ (1.Jan.2:28).

„Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Víme pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo vidět jej budeme tak, jak jest.“ (1.Jan.3:2).

„... tak bude i při příchodu Syna člověka. Tehdy dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý zanechán. Dvě budou ve mlýně při žernovu; jed-

na bude vzata, a druhá zanechána. Bděte tedy, poněvadž nevíte, v kterou hodinu Pán vás přijít má.“ (Mat.24:40-42).

Pokud se hromů týče, odvolává se bratr Branham častěji na zjevení nadpřirozeného mraku, kdy zaznělo sedm přemocných po sobě jdoucích hromových ran. Dokonce to doložil sedminásobným klepnutím na pult. Ale řekl, že vzhlédl vzhůru a viděl ten nadpřirozený oblak, ve kterém bylo sedm andělů ve formaci pyramidy. Ve Zj.10 je na rozdíl od toho napsáno o sedmi hlasech hromů, které zazní až potom, když Pán jako Anděl Smlouvy sestoupí k Svému izraelskému lidu (Úvod k sedmi pečetím). V Písmu Svatém nic není o nějakém hromovém učení.

Všechno, co souvisí se službou bratra Branhama, je pouze Boží věc. To se vztahuje dokonce na porovnání s Janem Křtitelem, který přinesl zvěst, připravil cestu Páně, ale ukřižování Beránka Božího, který nesl hřích světa, jak to předpověděl, už neprožil. Pro nás je nepochopitelné, že jeho život byl nenadále ukončen setnutím hlavy. Přesto víme, že svou službu pro dějiny spásy dokončil. Rovněž bratr Branham byl pro nás nepochopitelným způsobem náhle a neočekávaně odvolán domů, totiž po autonehodě. Ale jeho služba byla vykonána, a tak i zde byla moudrost Boží zase ospravedlněna. Bůh nedělá žádnou chybu.

11. června 1933 mu přece bylo povoláno: **„Jako Jan Křtítel předcházel prvnímú Kristovu příchodu, tak budeš ty poslán se zvěstí, která předejde druhému Kristovu příchodu.“** Tedy se jedná o zvěst jemu svěřenou, která měla předcházet druhému příchodu Krista, a ta je, díky buď tomu věrnému Pánu, pro nás zachována a pronikla až do končin celé Země.

Pavel ve svém čase očekával jisté věci, také příchod Krista, a potom přece odešel domů. Právě tak to bylo s bratrem Branhamem. 15. října 1961 řekl: **„Věřím, že nyní uvidíme vycházet veliké světlo, které jednoho dne zaplaví celou Zemi a sice na krátký čas, možná jen několik měsíců. Věřím, že přijde veliké světlo.“** Tomu věříme i my. Bratr Branham ale nikdy neřekl, že mrtví vstanou a potom budou mezi námi třicet až čtyřicet dní.

28. listopadu 1965 řekl: **„Proč jsem já, starý muž, po celý život trpěl? Proč mě neuzdravil? Myslím, že touto cestou ještě jednou pojedu (na koni). Musím přinést zvěst.“** Na konci kázání o Sedmé pečetí 24. března 1963 se modlil: **„Potom ještě prosím, Pane, abys mi pomohl. Stále více slábnu, Pane, a vím, že mé dny jsou sečteny; proto prosím o Tvoji pomoc. Nech mě být věrným, poctivým a upřímným, Pane, abych byl schopen nést tu zvěst tak daleko, jak je to pro mne určeno! Neboť přijde čas, kdy budu muset jít, až dorazím k té řece, kde se ty vlny tříští, ó Bože, nechť pak mohu tento meč**

předat někomu jinému, kdo je poctivý a tu pravdu ponese.“ Meč Ducha je přece Boží Slovo (Ef.6:17).

V kázání z 18. ledna 1963 řekl bratr Branham: „**Může být, že pro mě nadešel čas k odchodu domů. Zcela to na to vypadá. Jestli to tak je, pak někdo vystoupí po mně a ponese zvěst dále. Bude to jedinečný člověk. Ale on přijde po mně a tu zvěst ponese dál. Poslouvejte ji, dokud to souhlasí s Písmem, setrvejte v ní.**“ Kdo má ucho, ten slyš. Zvěst, kterou on nese dál, sto procentně souhlasí s Písmem. Amen.

Také to, co se stane na závěr, přenecháme samotnému Bohu (Iz.28:21). „*Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní Pán na zemi, a to jisté.*“ (Řím.9:28). K tomu se žádný prorok nemusí vracet, a ani vystupovat osmý zvěstovatel. Bůh dokoná Svě dílo spásy, jako dokonal Svě stvořitelské dílo. Amen!

Předurčené setkání

Od svého obrácení roku 1948 během stanové misie jednoho baptistického sboru a mého křtu Duchem v jedné letniční konferenci roku 1949 jsem žil pro svého Pána a Spasitele. Sloužící bratři mě brzy povolávali k účasti při zvěstování slova. Roku 1953 na letniční konferenci svobodných sborů plného evangelia v Kasselu určil vedoucí bratr, abych kázal hlavní kázání. Potom v srpnu 1955 přišla nezapomenutelná kázání s bratrem Branhamem a mé první setkání s ním. Viděl jsem, že Bůh s ním byl, neboť žádný člověk nemohl činit, co se zde dělo a chtěl jsem zjistit, čemu věří a co učí.

Proto jsem v červnu 1958 odjel na konferenci „Hlasu uzdravování“ do Dallasu v Texasu. Zjistil jsem, jak velký rozdíl je mezi ním a všemi ostatními evangelisty, a chtěl jsem se o něm něco dozvědět, oč vlastně jde v jeho službě. Když jsme pak spolu mluvili, dostal jsem odpověď: „Mám zvěst, kterou musím přinášet.“ Byl jsem velice překvapen, když na konci rozhovoru mi řekl: „Bratře Franku, ty se s touto zvěstí vrátíš zpátky do Německa.“ Já jsem mezitím vycestoval do Kanady, a neměl jsem vůbec v úmyslu se vracet.

Bratr Branham mě žádal, abych si zašel za Leem Mercierem, který pořizoval z jeho kázání zvukové záznamy, aby mi dal některé z nich, které mám v originále dodnes. Bylo to „Sjednocení pod jednou Hlavou“, „When love projects“, „Rukopis na zdi“, „Expectations and leadings“ a „Orlové Boží“.

Od té doby jsem dostával všechna kázání, která bratr Branham kázal.

Již v prosinci 1958 jsem je v malém shromáždění poprvé překládal do němčiny. Zním je tedy podle obsahu velmi dobře a na základě osobního kontaktu jsem se s ním, s jeho povoláním, s jeho službou, s tím, čemu věřil a co učil, skutečně obeznámil.

Bratr Branham několikrát prohlásil, že každou zvěst, kterou mu Bůh dá pro církev, bude kázat v Jeffersonville. A tak jsem nejprve přeložil ta kázání, která kázal ve svém domácím sboru. Později jsme vytiskli všechny, které byly po otevření pečeti kázány v nejrůznějších městech. A tak během let jich bylo několik set, a mohu tvrdit, že jsem Božím lidu dal k dispozici všechen duchovní pokrm, celou biblickou zvěst, to zjevené Slovo, v plné míře.

Roku 1962 bratr Branham čtyřikrát mluvil o tom, že mu bylo přikázáno, aby ten pokrm uskladnil. A jak ta tajemství Božího království sděloval náš Pán v pozemských obrazech a podobnostech (Mat.13; Mar.4), tak i bratr Branham to učinil nejprve mě s tím duchovním pokrmem.

1. dubna vyjmenoval některé druhy zeleniny, které mu byly ukázány ve vidění a měl je uskladnit. A tak to nebyla žádná náhoda, když mi Pán ráno 2. dubna řekl o uložení pokrmu a přitom také jmenoval stejné druhy zeleniny, ale také část Jeho věčného rozhodnutí. ON ve Svém Slově zaslíbil: „*Aj, dnové jdou, dí Panovník Pán, že pošli hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Pánových*“ (Am.8:11). Nastal čas, aby Boží člověk žil z každého Božího slova (Mat.4:4; 5.Moj.8:3).

Aniž bych se chtěl srovnávat s Pavlem, mohu i já před všemohoucím Bohem svědčit, že jsem 2. dubna 1962 na vlastní uši a ve své mateřské řeči slyšel Boží pověření pro své poslání. To potvrdil bratr Branham prostřednictvím zjevení, jak je již všem známo, 3. prosince 1962 před oběma přítomnými svědky, bratrem Woodem a bratrem Sothmanem.

Nebudu nikoho prosit o to, aby mi věřil, nebo aby uznal pověření, které mi Pán dal, – nemám to zapotřebí, neboť jak řekl Pavel: „*My nezvěstujeme sami sebe ...*“. On se mohl též odvolat na své poslání a přímé pověření, které slyšel ve své mateřské židovské řeči na vlastní uši z úst Páně (Sk.26:13-26). Tím platí, co řekl náš Pán: „*Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, koho bych já poslal, mne přijímá; a kdo mne přijímá, přijímá toho, kterýž mne poslal*“ (Jan.13:20), a zároveň se plní, co řekl také náš Pán: „*Kdo z Boha jest, slova Boží slyší ...*“ Kdo je neslyší, na něho se vztahuje: „*... protož vy neslyšíte, že z Boha nejste.*“ (Jan.8:47). To je závazné jednou provždy, neboť poslání je Boží věc. Bůh neudělá žádnou chybu. ON ustanovuje služby (1.Kor.12:28 aj.) „*Kdo vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdož pak mnou pohrdá, pohrdá tím, kdož*

mne poslal.“, tak to řekl sám náš Pán (Luk.10:16). Na pravé pomazané se vztahuje: „*My z Boha jsme. Kdo zná Boha, poslouchá nás; kdož pak není z Boha, neposlouchá nás. A po tom poznáváme ducha pravdy a ducha bludu.*“ (1.Jan.4:6).

To Boží povolání je to, co mne odlišuje od všech ostatních, kterým bratr Branham něco řekl. Nikdo, ani v USA ani v Kanadě nebo kdovíkdě na Zemi nemůže dodnes svědčit, že by obdržel pověření, povolání a poslání od samotného Pána. Žádný z nich nemůže říci: „Tohle mi Pán toho a toho dne, na tom a tom místě a v tu a tu hodinu řekl slyšitelným hlasem a přikázal.“ V plné harmonii, jak ji může naplánovat a vykonávat jen Bůh, jsem zvěst konečného času nesl po odchodu bratra Branhama do celého světa

Ti bratři v USA 11. dubna 1966 nečekali na pohřeb, ale počítali se vzkříšením bratra Branhama. Byl jsem jediný přítomný z Evropy a zažil jsem, jak celé hodiny zpívali „Věř jen, věř jen ...“ a „Na křídlech sněhobílé holubice ...“, až konečně byla rakev spuštěna do hrobu. Kdyby mě věrný Pán téhož večera nepřipomněl rozdávání pokrmu, pak bych nesvolal bratry v Jeffersonville na oba další dny a netrval bych na tom, že ta kázání se musí vydat tiskem, aby mohla být překládána do jiných jazyků. Na můj návrh byl tím úkolem pověřen bratr Roy Borders. Říkám to v pokoře, protože to tak určil Bůh: Kdybych nebyl ve správném čase na správném místě, celý svět by se o biblické zvěsti konečného času nic nedozvěděl. Všichni, i ti sloužící bratři, by zklamaní a s pohřbenou nadějí odjeli zpět domů!

Hned roku 1966 jsem v pěti zemích západní Evropy uspořádal 25 shromáždění. V letech 1967/68 jsem cestoval do východoevropských zemí, potom do Asie, Austrálie, na Nový Zéland, později do Afriky a Jižní Ameriky. Bylo to rovněž vedení Boží, že již koncem padesátých let a začátkem šedesátých let jsem získal kontakty do sousedních zemí. Během konference v Dallasu, v Texasu došlo také ke kontaktům s ostatními mezinárodně známými americkými evangelisty. V letech 1959/1960 jsem zorganizoval evropské turné pro světoznámého evangelistu T. L. Osborna. Až do roku 1965 jsem kázal skoro ve všech zemích západní Evropy, včetně Anglie. Již v roce 1964 jsem cestoval také do Izraele, Jordánska a Indie.

Plní vděčnosti můžeme hledět zpět na to, co Bůh z milosti v těch uplynulých více než padesáti letech učinil. V srpnu 2008 se Burkina Faso v západní Africe stala 140. zemí, do které jsem vstoupil a zvěstoval zde Boží spásnou zvěst. Tak jak mi bylo přikázáno, vykonával jsem tu službu dvojím způsobem: Každý měsíc na cestách zvěstuji Slovo a z misijního centra je rozdělován duchovní pokrm.

Jsem přesvědčen, že má osobní známost s bratrem Branhamem měla význam ve spásných dějinách pro církve v konečném čase a že to Bůh ve Svém rozhodnutí takto plánoval. Když hledím nazpět, poznávám Jeho zachovávající ruku během celého svého života, i v těch nejtěžších zkouškách. Víím, že tato služba je spojena s účelem pro všechny, kteří náležejí k Církvi – Nevěště, jako tomu bylo se službou bratra Branhama. Ale chtěl bych zdůraznit, že setkání s bratrem Branhamem nestačí – rozhodující bylo setkání s mým Pánem a Spasitelem. Kdybych mohl svědčit jen o tom, co mi řekl ten prorok, a ne o tom, co mi Pán řekl, pak to by v Božím království přece nemělo vůbec žádný význam. Nikomu není nic platné zdůrazňovat: „Ten prorok mi toto nebo ono řekl.“ Před Bohem platí jen to, co je spojeno s Jeho spásným plánem.

Zvláštní vedení

Zvláštní vedení a osobní prožití mají význam jen pro toho, kdo je prožil. Potom, co Pavel prožil své obrácení a obdržel povolání a poslání, poslal věrný Bůh k němu Svého služebníka Ananiáše, který to povolání potvrdil: „*I řekl mi: Bůh otců našich vyvolil tě, abys poznal vůli jeho, a uzřel Spravedlivého tohoto, a abys slyšel hlas z úst jeho*“ (Sk.22:14). Nikdo jiný na Zemi neměl nic z toho, co Ananiáš řekl Pavlovi. Stejně tak to, co řekl bratr Branham mě, má význam jen pro mne osobně. Například když při prvním pozdravu v srpnu 1955, aniž by mě znal, vyslovil: „Ty jsi služebník evangelia ...“, nebo když mě v prosinci 1962 dokonce žádal, abych mluvil místo něho v jednom shromáždění křesťanských obchodníků u Démose Shakariana v Los Angeles. Sám mi dal jména, adresy a telefonní čísla bratří z Kalifornie v USA a z Edmontonu v Kanadě, které jsem až do té doby neznal, abych s nimi navázal kontakt.

Zvláště důležité pro mne bylo, když mi bratr Branham řekl: „Bratře Franku, na Německu neležej žádná kletba kvůli vyvraždění Židů během druhé světové války. Bůh bude soudit ty viníky, ne celý národ.“ Když bylo známo, co se při holocaustu skutečně stalo, ve všech věřících kruzích se konaly zvláštní modlitební hodiny a vyznávaly se viny. Plakali jsme, činili jsme pokání a prosili jsme Boha o to, aby od našeho lidu vzal prokletí toho provinění při Jeho izraelském lidu. Slova bratra Branhama byla osvobozující odpovědí na to, co mě hluboko v srdci trápilo.

Velice jsem byl překvapen, když mi řekl: „Bratře Franku, o Pavlově cestě do Jeruzaléma si nedělej starosti. Byla ve vůli Boží.“ Nemohl jsem

pochopit, proč apoštol Pavel šel do chrámu a vzal na sebe slib podle židovského Zákona, přesto, že prožil a kázal milost Boží (Sk.21).

Potom mi bratr Branham řekl: „Bratře Franku, tebe Pán povolal, abys zvěstoval Jeho Slovo a každého, koho On povolal ke kázání evangelia, toho také povolal, aby se modlil za nemocné.“ Byl jsem zaměstnán otázkou, jestli mám právo modlit se za nemocné a zase jsem dostal odpověď. Potom se bratr Branham se mnou modlil.

Co se týkalo uskladnění pokrmu, řekl mi: „Bratře Franku, pokrm, který máš uskladnit je zaslíbené Slovo pro tento čas a je v těchto kázáních a zaznamenáno na magnetofonových páskách.“ Pokračoval – a to bylo pro mne velice důležité: „Ale počkej s rozdáváním pokrmu, až dostaneš ten zbytek, který k tomu patří.“ Vidíte, jak přesně Bůh mluví a působí: bratr Branham měl pověření jen k uskladnění pokrmu, ale ani jednou k rozdávaní. Všecko je božsky seřazeno. Když jsem se dozvěděl, že bratr Branham odešel a 12. prosince jsem obdržel jeho poslední kázání, věděl jsem, že čas rozdávaní nastal, jak mi to řekl Pán 2. dubna 1962.

V každém případě to jen netvrdím, ale ve skutečnosti je to TAK PRAVÍ PÁN, že má služba je předurčením přímo spojena se službou bratra Branhama. Tehdy jsem tomu ještě nerozuměl, když jsem bratra Branhama 24. prosince 1965 kolem 23. hodiny – jak jsem se později dozvěděl, bylo to přesně v okamžiku, kdy odešel domů – viděl na oblaku, který ho vyzdvihl vzhůru. Aby se nikdo neprohřešil, zmiňuji při této příležitosti, že i my podle 1. Tes.4:17 budeme vytrženi na oblaku. Ti dva proroci ze Zj.11 budou rovněž vzati do nebe na oblaku (v.12). O našem Pánu je psáno: „*A to pověděl, ani na to hledí, vzhůru vyzdvížen jest, a oblak vzal jej od očí jejich.*“ (Sk.1:9). „*Aj, ubírá se s oblaky, a uzří jej všeliké oko ...*“ (Zj.1:7).

Když mi 31. prosince 1965 při modlitebním shromáždění skrze prorocství byla provolána tato slova: „Můj služebníku, Já jsem Svůj meč vložil do tvé ruky“, tehdy jsem to nemohl hned zařadit, neboť jsem věděl, že meč Krále byl vložen do ruky bratra Branhama. Přestože jsem jej viděl jít vzhůru, v té chvíli jsem ještě nevěděl, že 24. prosince 1965 byl opravdu odvolán domů.

Když mi Pán řekl: „JÁ tě pošlu do jiných měst zvěstovat Mé slovo.“, nebyl jsem si vědom závažnosti tohoto poslání. Začátkem sedmdesátých let mě nanovo upozornil na význam zvěstování Slova, když mi v Marseille přikázal, abych si přečetl 2.Tim.4. S tím je spojeno to TAK PRAVÍ PÁN, že smí být kázáno jen to, co je psáno ve Slově. Při tom jsem také obdržel odpověď: „To, o čem mluvilo sedm hromů ve Zj.10, nebylo sepsáno jako slovo Boží, a proto to nemůže být a také nebude nikdy kázáno!“

Pro mě mají všechna tato prožití trvalý význam, o to více, že jsou ve spojení s tou nejdůležitější službou: s biblickou zvěstí konečného času, která nyní předchází druhému Kristovu příchodu. Jsem Bohu, tomu Pánu vděčný za všechna prožití, o kterých jsem již částečně hovořil, za Jeho mluvení a za všechna proctví, která mi dal v průběhu let. Stále platí, že smím a budu kázat jen Slovo.

S božským respektem přijímáme jedinečnou službu bratra Branhama. V jeho více než tisíci kázáních zaznělo TAK PRAVÍ PÁN více než 1615 krát. Při tom on vždy viděl tvář toho, komu to TAK PRAVÍ PÁN náleželo. Nikdy předtím na Zemi nebyla taková služba, která může být srovnávána jen se službou Syna člověka Ježíše Krista (Jan.5:19-20). To nebyl člověk William Branham, bylo to Boží nadpřirozené působení v našem čase tady na Zemi, které jsem směl prožít jako očitý svědek. Faktem ale je, že autoritu nepředstavuje nositel Slova – jak to, žel, bylo uděláno s bratrem Branhamem – nýbrž Slovo samotné je zároveň semenem a božskou autoritou.

Bratr Branham byl zaslíbený prorok; vykonal svou službu, zjevil všechna tajemství Slova a biblická učení nově zvěstoval, ale nikdy nepřesel přes rámec Slova, nýbrž Slovo bral jako jediné měřítko v učení a ve víře. Když pozvedl Bibli vzhůru, řekl: „**Tohle je můj absolut!**“

Bratr Branham měl však také právo být člověkem. On nebyl jen prorok, byl také evangelista a kazatel. Tak například 7. srpna 1962 vyřkl přání, které měl na srdci: „**Čekám na ten velký čas, až půjdu do Izraele, abych jim přinesl evangelium.**“ Pán ho musel opravit, když už byl v Káhiře a řekl mu, že čas pro Izrael ještě nenastal. Podle Zach.4 a Zj.11 přece vystoupí v posledním časovém úseku v Jeruzalémě dva proroci.

Vím také, co řekl o sedmi hromech, o třetím tahu, a roku 1977, o sedmdesáti téhodnech, o stanovém vidění, o sedmé pečetí a jiných věcech – ale to všechno by nezpůsobilo žádný zmatek, kdyby bratři nevytrhli citáty ze souvislostí a neudělali z toho vlastní učení. Ještě jednou zdůrazňuji: Jen to, co je napsáno v Bibli, je biblické; jen pokud je to zaslíbení ve Slově, potom také dojde k naplnění. Vždyť musí být i bratru Branhamovi, který měl mimořádnou, neomylnou prorockou službu, přiznáno, že jako člověk vyjádřil svá vlastní očekávání a naděje. Také Pavel například v 1.Kor.7:8-9 vyjádřil své mínění: „*Pravím pak neženatým a vdovám...*“. V 10. a 11. verši následuje to TAK PRAVÍ PÁN: „... *vdaným pak přikazuji ne já, nýbrž Pán ...*“ Ve 12. verši Pavel opět dává dobrou radu: „*Jiným pak pravím já, ne Pán ...*“

Bůh dopustil, že byly vysloveny těžko srozumitelné věci, ale otevřel nám porozumění i pro ně. Amen. Žádný člověk nesmí být oslavován nebo

dokonce zbožňován, a tak být vydáván za neomylného. Tak začíná modloslužba. Bůh Svou čest nedá nikomu druhému. Jenom On a Jeho Slovo je na všechny věky neomylné.

Z Boží milosti jsem těžko pochopitelným výrokům bratra Branham neporozuměl špatně, stejně jako jsem neporozuměl špatně ani těžko pochopitelným pasážím Bible, ale ve všem jsem rozpoznal jen božskou harmonii. Kdo těmi různými výroky bratra Branham, které ovšem také všechny znám, probouzí falešné naděje a dokonce počítá s jeho návratem, odvrací tím pozornost od příchodu Ježíše Krista a pomíjí kolem toho, co Bůh v přítomnosti koná, ba co víc: vede věřící do bludu.

Slovo vylučuje výklady a výklady popírají Slovo. Tak jako se od sebe liší světlo a tma, tak se od sebe odlišuje pravda a lež. Kdo věří Slovu Pravdy, odmítá každou lež; kdo věří lži, zapírá pravdu. Všem, kteří neuvěřili pravdě, posílá Bůh mocné podvody a takoví lidé, také kazatelé, jsou potom odsouzeni k tomu, věřit lži (2.Tes.2:10-12). Rozhodnutí pro pravdu by nemělo být nadále odkládáno, jinak by brzy už mohlo být pozdě!

Dvě rozdílná semena

V průběhu lidských dějin se tak stalo mnohé, co nám připadá nepochopitelné. Začalo to již v ráji a pokračovalo až do přítomnosti. Víme o tom, že každé semeno plodí podle svého druhu (1.Moj.1:12). Jakmile Eva přiznala, že byla hadem svedena, (1.Moj.3:13), zlořečil Bůh, ten Pán hadu, který od toho času musí lézt po břiše (v.14). Potom Bůh ustavil nepřátelství mezi hadem a Evou a mezi jeho a jejím semenem. V Bibli se mluví 213 krát o „semenu“, když je míněno tělesné potomstvo. Každému čtenáři Bible bude z toho textu jasné – přestože je vyjádřeno v podobnosti – že Kain byl výsledkem svedení. Potom poznal Adam Evu: „... a ona porodila Kaina ... a pokračovala a porodila Abele.“ (podle něm. př. Bible). Apoštol Jan to vyslovuje jasně: totiž že Kain byl dítětem Zlého (1.Jan.3:12). Z toho důvodu Kain nikdy není označen jako Adamův syn a Adam jako Kainův otec. Kain proto také není ani jednou zmíněn v rodokmenu, přestože měl potomky, nebyl v 1.Moj.5:1-7, nebyl v 1.Par.1:1-5, ani v Luk.3:37-38.

Každý čtenář Bible také ví, že Kristus, náš Spasitel, byl předpověděné zaslíbené Semeno (1.Moj.3:15; Gal.3:16 aj.), které se mělo narodit na tento svět skrze ženu. Satan využil hada, svedl Adamovu ženu a skrze tělesné zplození se vloudil do lidstva. Bůh vyvolil pannu Marii, která řekla Gabrielovi: „... nevím o žádném muži“ (Luk.1:34), aby ve Svém jednorozeném

Synu, skrze zplození z Ducha Svatého (v.35), mohl přijít do lidstva a nás vysvobodit z pádu do hříchu (Řím.8:3).

Pro nás všechny volal David zástupně ve svém Žalmu pokání: „*Aj, v nepravosti zplozen jsem, a v hříchu počala mne matka má.*“ (Ž.51:7). Protože jsme se všichni narodili v původním hříchu, musíme být znovuzrozeni z Ducha (Jan.3:1-8 aj.), jinak království Boží nemůžeme vidět. Tělesným zplozením jsme se narodili do tohoto světa; skrze zplození z Ducha jsme narozeni do Božího království a obdržíme věčný život.

Od začátku je to tak, že duchovně existují dvě semena ((Mat.13:24-43). Pán zasel Slovo, nepřítel výklad. Také v našem čase bylo rozseto čisté Slovo, ale hned potom se vloudil nepřítel a rozsel do církve konečného času plevel. Bratr Branham viděl ve vidění, jak církev je vedena čarodějnicí a dělá přirovnání ke svedení skrze světovou radu kostelů. Viděl také, že se Nevěsta dostala ze stejnokroku, ale nakonec byla do něj opět uvedena (Mistrovské dílo, 5. června 1964). Bůh nám musí zjevit, kdy a jak se toto vidění naplní.

Co se týká duchovní setby, chceme vyslechnout jako svědky evangelisty. V Mar.4:14 řekl Pán: „*Rozsévač, ten slovo rozsívá.*“ A v Luk.8:11 vysvětlil: „*Jest pak podoběnství toto: Símě jest slovo Boží.*“ Podle Mat.13 Pán jako Syn člověka rozsel dobré semeno, a ve všech, kteří to Slovo ve víře přijímají, toto semeno vzešlo (Mat.13:23). ON řekl: „*A pole jest tento svět, dobré pak símě jsou synové království, ale koukol jsou synové toho zlostníka*“ (13:37-38).

Jen ten kdo Slovo přijímá v ušlechtilém a dobrém srdci, může být znovuzrozen (1.Petr.1:23; Jak.1:18 aj.) a trvale nese ovoce (Luk.8:15). Tak nejprve vyraší stéblo, potom klas, a ten se pak naplní pšenicí (Mar.4:28).

Také se ale stalo něco strašného, jak Pán v téže kapitole řekl: „*Když pak lidé zesnuli, přišel nepřítel jeho a nasel koukole mezi pšenici a odešel*“ (Mat.13:25).

V Mat.25:5 je řečeno, co se stane v posledním úseku: „*A když prodlával Ženich, zdřímaly všechny a zesnuly.*“

Od času bratra Branhama zazníval mocný hlas k probuzení. Bláznivě a moudré panny vzaly své lampy a vydaly se na cestu. Když se ale přichod Ženicha pozdržel, všechny usnuly. Toho varování: „*Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení*“ (Mat.26:41), jsme nedbali. Tohoto času nepřítel využil, aby podvedl a svedl (2.Kor.11:3), aby zasel vlastní semeno. Nepřítel chtěl konečný cíl celé zvěsti konečného času navždy zmařit tím, že jejího nositele učinil nevěrohodným. To se mu nepodařilo, ale mnozí se dostali pod vliv toho Zlého a vzešla »setba odporu«, jak to nazval bratr Branham.

Prorokovi Jeremiášovi Pán řekl: „*Kteří bojovat budou proti tobě, ale nedolají proti tobě. Nebo já jsem s tebou, praví Pán, abych tě vysvobodil!*“ (Jer.1:19).

Považme, co všechno udělali s naším Pánem, který byl zosobněné Slovo, jakému nactiutrhaní a osočování byl vystaven od Svého narození až do smrti na kříži: „... nemanželsky narozený, podvodník, belzebub, posedlý, svědce atd.“ Stejně tak byli proroci a apoštolové jako nositelé Slova pronásledováni, kamenováni, zabíjeni, jak to náš Pán řekl (Mat. 23:34). To Slovo ale, které pro nás zanechali, je ještě dnes živé a vykonává, k čemu je On poslal (Iz.55:11). Žel obě semena jsou na stejném poli, dostává se jim dokonce stejného deště (Mat.5:45) a zdánlivě stejných požehnání (Žid.6) a oboje roste vedle sebe až do žně (Mat. 13:30).

V kázání „Pomazání posledního času“ potvrdil bratr Branham svůj výrok: „**Ti pomazání, falešní Kristové a falešní proroci obdrželi stejné pomazání Ducha Svatého**“, s tím **TAK PRAVÍ PÁN. Hovoří o těch třech „kruzích“ tělo, duch, duše a říká: „Vy můžete být pomazáni v druhém úseku pravým Duchem Svatým, aniž byste byli v duši zachráněni a znovuzrozeni.**“ To nám jasně ukazuje Mat.7:21-24, když ti pomazání nositelé darů přijdou před Pána vyslechnou si: „Odstupte ode mne, činitelé nepravosti!“

Tady je to poznávací znamení, na které musíme dát pozor: „*Podle jejich ovoce je poznáte. – ne podle darů! – Můžeme sbírat hrozny z trní nebo fíky z bodláčí?*“ (Mat.7:16). Dítě Boží nikdy nemůže mít ďábelskou povahu a pravá Boží bytost nikdy nemůže být zjevena skrze dítě ďáblovo. Platí: „*Každý, kdož nenávidí bratra svého, vražedník jest, a víte, že žádný vražedník nemá života věčného v sobě zůstávajícího.*“ (1.Jan.3:15). Mysleme na příklad Kaina a Abela.

V dětech Božích je zjevena povaha Ježíše v Boží lásce se všemi ctnostmi (2.Petr:1), jak je to popsáno také v 1.Kor.13. Tak každý sám u sebe může zjistit, jestli prodělal dokonalé obnovení a přetvoření do bytosti a obrazu Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele. Boží dítě se vždy bude zkušovat podle Božího Slova. Kdo Boží Slovo v sobě nenese jako Boží semeno, soudí a odsuzuje ostatní, a tak odhaluje povahu nepřítele, žalobníka bratří.

Ale navždy platí: „*Kdo bude žalovat na vyvolené Boží? Bůh jest, jenž ospravedlňuje ... ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučit od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.*“ (Řím.8:33-39). Amen.

Církev, jeviště duchovních roztržek

„... a na té skále vzdělám církev svou, a brány pekelné nepřemohou jí“ (Mat.16:18). Pán Svoji církev spasil a staví ji na základě apoštolů a proroků (Ef.2:20). ON zjevil Své tajemství s církví Svým svatým apoštolům a prorokům (Ef.3:4). Ale jako byl vydán izraelský lid a město Jeruzalém ničivému běsnění nepřítele, tak je to také s církví z národů, která je založena na apoštolském slově, které vyšlo z Jeruzaléma. Jeruzalém byl devatenáctkrát zničen, Židé rozehnáni do celého světa, pronásledováni a vražděni. Země je napojena též krví svědků Ježíšových (Zj.17:6).

S ohledem na to nitro církve přiděluje Pavel úkol starším: „*Bud'te tedy sebe pilní i všeho stáda, v němž Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kterou sobě dobyl svou vlastní krví ...*“ (Sk.20:27-30). On již dopředu viděl to, že „vlci vpadnou a nebudou šetřit stádo“ a že „z vlastního středu povstanou muži a budou přinášet bludná učení“. Obojí se děje: Pronásledování zvenčí, svedení zevnitř. To druhé jsme prožívali, když Satan 1979 poštvál celé peklo, aby církev, ze které vychází Slovo do celého světa, byla zničena. Při různých příležitostech jsme již mohli vytušit nadcházející útlak a náboženské pronásledování.

Mocná požehnání, která jsme zde prožívali, byla téměř srovnatelná s původní církví. Služba zvěstování Slova a užívání duchovních darů stálo v harmonické jednotě. Často jsme slyšali to TAK PRAVÍ PÁN, a také to bylo. Byl to skoro rajský stav a počítali jsme s bezprostředním příchodem Pána.

V tom požehnaném čase až do roku 1975 zaznívala povznášející a útěšná prococtví, například: „Hle, TAK MLUVÍ PÁN ... Moji svatí, Má Nevěsto, shromáždění na tomto místě, kde jsem zřídil Svoji svatyni ... Hle, TAK PRAVÍ PÁN: Můj lide, zvolil jsem toto místo za Svou svatyni ... Hle, TAK MLUVÍ PÁN: Můj lide, ach kdybyste měli oči otevřené a mohli jste vidět duhu Smlouvy, rozpjatou nad tímto místem! ... také v oblačném sloupu jsem zde a uložil jsem se nad podiem. JÁ jsem s vámi...“ Potom se ale vloudil nepřítel, obloudil a svedl.

Od shromáždění 5. června 1976, kdy jsem byl skrze prococtví vyzván, abych ustanovil do služby manžele, kteří byli přímo jmenováni, přišlo ještě často to TAK PRAVÍ PÁN, ale nyní to byla, jak se později zjistilo, falešná inspirace ovlivněná hadem. Teprve když ke mně Pán onoho listopadového dopoledne roku 1978 zvolal: „Můj služebníku, zkoumej ve Skutcích apoštolů, jestli byl kdy do služby ustanoven muž se svou ženou.“, jsem poznal, že to bylo proti Písmu.

Všichni, také my jako sloužící bratři, jsme byli pod vlivem toho požehnaného času a nepochopili jsme, že nepřítel zcela nábožným způsobem připravil ničemné dílo. Vedle nositelek darů z místního sboru se toho účastnila také jiná „prorokyně“ z Berlína a dva uznávaní bratři, kteří k lokálnímu sboru nepatřili.

Poslední rozsudek nad ničivou akcí a následnou pomluvou, nenávistí a nepřátelstvím, rozbitými manželstvími, rodinami a sbory, zůstává vyhrazen poslednímu soudu. Tatáž osoba před mýma očima roztrhala všechna jí daná a sepsaná proroctví, bylo jich více než 40, a hodila je do odpadkového koše. Dokonce padla slova: „Musím tě zničit; musím zničit tvé dílo ... kdybych u tebe zůstala, nemohla bych tě zničit.“ To byl přímý vliv nepřítel, který tu ženu svedl k tomu, aby se oddělila od svého muže a zvolila cestu k rozvodovému soudu.

Po té zničující akci vyšla ze stejných úst nepochopitelná slova, také výrok: „Do tohoto sálu, na toto místo už nikdy nevkročím, ani tehdy, kdyby mrtví byli vzkříšeni!“ A hle, všichni, kteří tomu hlasu uvěřili a nechali se zavléci do té vzpoury, se od sboru odloučili, jdou po vlastních cestách a stali se odpůrci (Sk.13:41).

Nepřítel pronikl do stáda, aby ubil pastýře a ovce rozehnal. V celém světě to způsobilo, že také sloužící bratři se dostali do zhoubného vlivu, a jen tak je možné vysvětlit, proč rozšiřují zhoubné učení a na nositeli pravého slova se dopouštějí vraždy pomluvou. Ale dále platí: „... *brány pekla církev nepřemohou.*“ Nyní začíná nový časový úsek. Síla vzkříšení našeho Pána bude v těch Jeho zjevena.

To, co se v zahradě Eden stalo pod vlivem Zlého v přirozeném způsobu a důsledkem byla přirozená smrt, se stalo zde v duchovním a mělo, žel, za následek duchovní smrt mnohých. Jestliže by ale ta ničivá akce nenastala, potom by Satan jako anděl světlosti mohl dále působit a ta dvě různá semena by nebyla zjevena. Jako v Edenu, tak Bůh dopustil svedení i zde, aby tomu smíšení učinil konec. Ale správně to můžeme zařadit jen tehdy, jestliže si ještě jednou přečteme kázání bratra Branhama „Manželství a rozvod“ a poznáme, proč se odvolával na počátek, na svedení Evy a na to, co se potom stalo a pak to musel stvrdit tím TAK PRAVÍ PÁN.

Jsmo plni důvěry, že nebeský Ženich Svoji pozemskou Nevěstu, kterou vyvolal, dovede k dokonalosti. Bůh věděl, jak má vykonat spásný plán po tom, co se stalo v zahradě Eden. Rovněž tak ví, proč dopustil to, co se stalo mezi námi. Je to jistě část Jeho dokonalého spásného plánu pro konečný čas.

Satan se zjevně postavil před církev, jak je předpověděno pro poslední

časový úsek před vytržením (Zj.12). Nejprve se mu podařilo do potupy a opovržení uvrhnout zvěstovatele a zvěst, a nepochybně si vyprosil, aby Církev – Nevěstu tříbil. Ale můžeme být utěšeni, že pšenice zůstane v sítu. Jenom plevy budou odváty větrem různých učení. Tak jistě jak Bůh všechno, co se od počátku času stalo, naplánoval, tak nyní ke konci skutky d'ábla zničí, ano, Satana rozšlápne pod našima nohama (Řím.16:20) a dílo spase ní na den příchodu Ježíše Krista vítězně dokoná. Ježíš je vítěz, a naše víra je vítězství, která svět již přemohla (1.Jan.5:4). Proto očekáváme vbrzku závěrečné působení v úplné jasnosti a pravdě jako korunovaný závěr spásných dějin.

Z milosti budou všichni náležející k Církvi – Nevěště slyšet jen na hlas Ženicha, budou opět uvedeni do stejného kroku a tak prožijí dokonání. Vyvolené na konci očekává odměna za to, že Pána následovali za všech okolností. Od nynějška již nehleďme zpátky, nýbrž jak Pavel psal Filipenským, mějme před očima vytčený cíl a dosáhněme cenu vítězství (Fil.3:14).

Mohu jako Pavel vděčně svědčit: „*Pán pak byl se mnou a posilnil mne, aby skrze mne utvrzeno bylo kázání o Kristu, a aby je slyšeli všichni národové. I vytržen jsem byl z úst lva*“ (2.Tim.4:17).

Život v Jeho službě

„Já musím dělat dílo toho, kterýž mne poslal, dokud den jest. Přichází noc, kdyžto žádný nebude moci dělat“ (Jan.9:4).

Jsem vděčný svému milovanému Pánu, že nyní již více než půl století smím být v Jeho přímé službě, jak to zřejmě během těch dvou tisíc let nikomu nebylo dopřáno. Od samého počátku jsem ovládal tři jazyky. Byl jsem ve Východní Evropě právě tak doma jako na Západě a v celém světě. V těch více než padesáti letech jsem kázal přes 10.000 kázání. K tomu lze přidat ještě rozhlasová a televizní vysílání, která se vysílají v různých zemích v německém, anglickém a ruském jazyku ještě nyní. Při žádném kázání jsem na podiu s sebou neměl žádné poznámky, jen Bibli, a ten věrný Pán mi vždy vložil Svě Slovo na mysl a do úst.

Kázání bratra Branhama jsem sám písemně a ústně překládal do německého jazyka, kromě toho jsem přibližně ve dvaceti brožurách zpracoval nejdůležitější biblická témata, vydal jsem je nejprve v německém jazyku, potom v anglickém a v jiných jazycích. K tomu jsem vydal ještě knihy a Oběžné dopisy s odpověďmi na mnoho biblických otázek.

Tak jsem doslova celé dny, často až do noci, mohl veškerý svůj čas

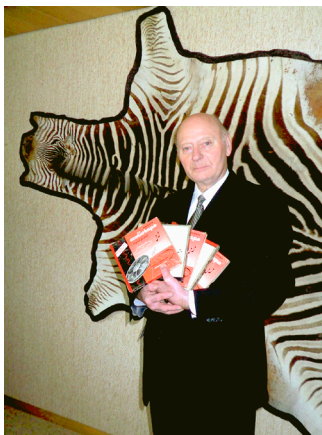
využít v Jeho službě. S dobrým svědomím mohu říci, že jsem vykoupil ten čas než přijde noc, kdy nebude moci nikdo působit.

Bůh daroval milost také k tomu, že stále ještě mohu každý měsíc podnikat misijní cesty. Některé země jsem procestoval již více než dvacetkrát nebo třicetkrát. Od roku 1968 jsem bez přerušení mohl mít shromáždění každou poslední neděli v Curychu a několikrát v roce v Salzburgu. Zde v Krefeldu se konají mezinárodní shromáždění každý první víkend v měsíci, kdy se jich zúčastňují lidé z více než třiceti zemí. Jsme velice vděční za misijní budovy, které jsme postavili na přímý příkaz Pána, abychom mohli ubytovávat hosty.

Kůže zebry, před kterou stojím na fotografii, je zvláštní památka. Bylo to asi v roce 1978, když jsem spolu s bratrem Sydney Jacksonem z Jižní Afriky měl opět ve všech největších městech země shromáždění. V Pretorii přistoupil k mikrofonu před asi 600 lidí a řekl: „Věřím, že bratr Frank je apoštol Pánem poslaný ...“ Krátce na to mi ve svém domě ukázal kůži zebry, která ležela na zemi a řekl: „Bratr Branham roku 1965 stál na této kůži, když se s námi bratry modlil za Afriku. On byl zarmoucen, že mu nebylo dovoleno v naší zemi kázat. Ale nyní se Bůh postaral o to, že ta zvěst se do Afriky dostala.“ On byl zřejmě první, kdo mi připomněl, že bratr Branham viděl nad Afrikou letět německého orla. Potom mi tuto kůži zebry daroval, ta od té doby visí v mém obývacím pokoji.

Na africkém kontinentě Bůh zachránil nejen tisíce, ale statisíce lidí, které přivedl k poznání pravdy. Nikdy nezapomenu, když v jednom městě, kde se na stadionu shromáždilo 22.000 lidí, a také v jiných městech, kde se sešly další tisíce, se na moji otázku, jestli všichni věří zvěsti a jsou pokřtěni na jméno Pána Ježíše Krista, zvedlo tisíce rukou a zaznělo mohutné Amen.

Kdybych chtěl psát o všech vedeních, odkazech, vůbec o všech prožitích, která mi Bůh daroval, potom by jedna kniha nemohla stačit. Spoléhal jsem na Pána také v tom, že jsem nikdy nevybíral žádné oběti ani milodary

Na fotografii z června 2008 ukazuje br. Frank těch pět pásků, které dostal v červnu 1958

pro jakýkoli program. ON se vždy postaral o všechno: o stavbu Božího domu a misijních budov, obstarání aparatur a o všechno, co bylo potřeba pro tiskárnu, zpracování, režii, natáčecí studio, pro rozesílání a celou misijní práci.

Kdo by byl ještě před deseti lety pomyslel na to, že budeme mít možnost naše bohoslužby přenášet po internetu v přímém přenosu? Bůh se postaral i o to, že jsou mezi námi bratři, kteří simultánně překládají do dvanácti jazyků; v deseti z nich se ta kázání přenášejí do celého světa. O všechny složky, ano dokonce o pěvecký sbor a hráče na hudební nástroje se Bůh znamenitě postaral. Vděčný jsem také za starší a všechny bratry, kteří mě ve všech těch letech věrně doprovázeli.

Tato misijní práce, vykonávaná v přímé vůli Boží, je skutečně v každém ohledu jedinečná. Pro můj první Oběžný dopis z roku 1966 jsem zvolil titul: „Slovo Boží zůstává na věky“, na konci stojí od toho času slova: „V pověření Božím působící“. Své povolání nezapřu a ani Bůh to nemůže odvolat. Mou žádostí je, nejen ve službě, nýbrž až do konce, být nalezen ve vůli Boží. Víím, že ve věčnosti se to vyplatí, vykonávat Jeho pověření za všech okolností, jak to činil Pavel: „*Pavel, služebník Boží, apoštol pak Ježíše Krista, podle víry vyvolených Božích a známosti pravdy, kteráž jest podle zbožnosti ...*“ (Tit.1:1-3).

Obzvláště cenné se pro mě stalo prožití v lednu 1981, kdy jsem byl vzat ze svého těla, a viděl jsem a prožil vytržení. Směl jsem vidět bílé oblečený zástup: všichni byli mladí (Job.33:25). Právě tak jsem viděl sestupovat Nový Jeruzalém, k němuž byla Nevěsta vytržena vstříc. Ta potupná cesta, kterou všichni musíme společně jít, naplní božský smysl a nakonec posloužila k úplnému vytržení a oddělení. „*Přečišťování a bílení a prubování budou mnozí; bezbožní zajisté bezbožnost páchat budou, aniž co porozumějí kteří z nich, ale moudří porozumějí.*“ (Dan. 12:10). My se nacházíme na posledním úseku té cesty.

Všichni bratři a sestry budou postaveni před volbu, jestli chtějí náležet ke sboru, který vede do bludu nebo k znovuobnovené Nevěště. Každý nechť se rozhodne sám a pozná, kam jej Písmo zařazuje, každý se s rozhodnutím, které nyní udělá, ukáže před Pánem. Kdo bude Bohu věřit a postavit se na Jeho stranu?

Na závěr bych chtěl vám, mým bratřím a sestrám, poděkovat za každodenní modlitby. Můj dík platí všem těm, kteří se doma i v zahraničí jakýmkoliv způsobem podílejí na misijním díle. Rovněž tak děkuji všem bratřím a sestrám, kteří dávají desátky a dary do obilnice, ze které je rozdáván po-

krm (Mal.3), a tím věrně podporují Boží dílo. Bratry, kteří Slovo zvěstují v různých zemích a jazycích, bych chtěl povzbudit 1.Kor.15:58: „Protož, bratří moji milí, stálí buďte a nepohnutelní, rozhovňující se v díle Páně vždycky, vědouce, že práce vaše není daremná v Pánu.“

V pověření Božím působící

Br. Frank

„A Duch i nevěsta říkají: Pojd'. A kdož slyší, rci: Přijd' ... Jistě přijdu brzo. Amen. Přijd' tedy, Pane Ježíši.“ (Zj.22).

Mezinárodní konference v dubnu 1976, jíž se zúčastnili kazatelé z 33 zemí.

S ohledem na uplynulých 50 let máme různé vzpomínky na shromáždění po celém světě. Zaslíbení, které Bůh dal Abrahamovi: „*Požehnány budou v tobě všechny čeledi země.*“, se skrze Ježíše Krista naplňuje a též: „*Tak nesčíslné jako hvězdy na nebi bude símě tvé.*“

V každé zemi se scházejí lidé, aby slyšeli Boží Slovo. Plní se doslova, že Bůh poslal hlad po Svém Slově, a také to, že duchovní pokrm je rozdáván v pravý čas. Rovněž tak se plní, co Pán onoho 28. prosince ke mně povolal: „*Můj služebníku, shromáždí mi lid, všechny, kteří se Mnou uzavřeli smlouvu při oběti!*“ (Ž.50:5).

Všichni, kteří jsou zahrnuti do Nové Smlouvy, se shromažďují na různých místech po celé Zemi. Tady v misijním centru se v šedesátých a sedmdesátých letech scházelo až čtyři sta lidí, nyní je to často přes osm set. Bůh má stále ještě plán a všechno je Jemu podřízeno. Amen.

*

Shromáždění v Krefeldu v listopadu 2008

Shromáždění v Heilbronnu o velikonoční sobotě 1975

Shromáždění v Curychu o velikonoční neděli 1975

Od roku 1966 se tisíce bratří a sester dalo pokřtít na jméno Pána Ježíše Krista.

Shromáždění v Beelem v Brazílii v říjnu 2007

Shromáždění v Limě v Peru v říjnu 2007

Shromáždění v Manile na Filipínách v září 2008.

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729
e-mail: svobodna.lidova@post.cz